EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 16.3.2004
KOM(2004) 171 slutlig

2004/0066 (COD)

# MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET, EUROPAPARLAMENTET, EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN OCH REGIONKOMMITTÉN

**om uppföljningen av kommissionens meddelande om vissa rättsliga aspekter på biofilm och annan audiovisuell produktion (meddelandet om film) av den 26 september 2001 (offentliggjort i EGT C 43, 16.2.2002)**

Förslag till

## EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS REKOMMENDATION

**om filmarvet och konkurrenskraften i därtill kopplade branscher**

(framlagt av kommissionen)

**MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET, EUROPAPARLAMENTET, EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN OCH REGIONKOMMITTÉN**

**om uppföljningen av kommissionens meddelande om vissa rättsliga aspekter på biofilm och annan audiovisuell produktion (meddelandet om film) av den 26 september 2001 (offentliggjort i EGT C 43, 16.2.2002)**

(text av betydelse för EES)

## 1. INLEDNING

1. I meddelandet från kommissionen till rådet, Europaparlamentet, Ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén om vissa rättsliga aspekter på biofilm och annan audiovisuell produktion[1] (i det följande kallat meddelandet) behandlades bland annat två frågor som är av avgörande betydelse för filmindustrin, nämligen statligt stöd för biofilmer och skydd av filmarvet.

2. Detta meddelande utgör en uppföljning av det meddelandet. När det gäller statligt stöd vill kommissionen erbjuda sektorn i fråga rättsligt skydd genom att tydligt ange vilka bestämmelser som skall tillämpas fram till den 30 juni 2007. När det gäller filmarvet föreslår kommissionen att Europaparlamentet och rådet antar en rekommendation om filmarvet och konkurrenskraften i därtill kopplade branscher.

## 2. KOMMISSIONENS GRUNDLÄGGANDE SYN PÅ STATLIGT STÖD TILL FILMBRANSCHEN

1. Europeiska kommissionen redogjorde i kapitel 2 i meddelandet för de kriterier den använder för att bedöma om systemen för stöd till produktion av biofilm och TV-program är förenliga med EG-fördraget. I meddelandet redogörs det för kommissionens grundläggande syn på det statliga stöd som ges till sektorn för produktion av biofilm och TV-program.

2. Kriterierna är av två slag:

a) Kravet på allmän lagenlighet skall följas.

b) Särskilda kriterier skall uppfyllas när det gäller statligt stöd till produktion av film för bio och TV.

3. I meddelandet konstaterades att de särskilda kriterierna för stöd skulle fortsätta att gälla till och med juni 2004. Medlemsstaternas system för stöd till produktion av biofilm och TV-program skall godkännas av kommissionen fram till denna tidpunkt.

4. Kommissionen anordnade inom ramen för grupperna för filmexperter ett brett samråd med medlemsstaterna, anslutningsländerna och yrkesverksamma inom branschen angående möjligheten att justera de särskilda kriterierna för stöd. Expertgrupperna sammanträdde den 9 och den 19 januari 2004 i Bryssel. Medlemsstaterna och de yrkesverksamma inom branschen

[1] KOM(2001) 534 slutlig, 26.9.2001, EGT C 43, 16.2.2002.

var enhälligt nöjda med de kriterier som fastställts i meddelandet och hade inga farhågor beträffande deras effekter på konkurrensen.

5. Enligt deras mening befinner sig filmbranschen i Europa i svårigheter och behöver därför stöd. De är rädda för att en ändring av de gällande bestämmelserna kunde hota branschens stabilitet och yrkade därför på att de befintliga bestämmelserna skulle behållas i oförändrat skick.

6. Kommissionens är egentligen inte intresserad av storleken på stödet, eftersom det syftar till stödja kultur och därmed är förenligt med fördraget. Däremot har kommissionen vissa betänkligheter när det gäller territorialitetsvillkoren, dvs. de bestämmelser om territorialisering som finns i en del stödsystem. Sådana bestämmelser om territorialisering innebär att producenterna är skyldiga att spendera en viss del av filmbudgeten i en viss medlemsstat som villkor för att få det fullständiga stödbeloppet. Bestämmelser av detta slag kan utgöra ett hinder för fri rörlighet för arbetstagare, varor och tjänster inom EU. De kan därmed fragmentera den inre marknaden och hindra dess utveckling. Kommissionen anser dock att dessa bestämmelser under vissa omständigheter och inom de gränser som anges i meddelandet kan vara motiverade för att säkerställa tillgången på den mänskliga kompetens och de tekniska sakkunskaper som behövs för skapande av kultur. Detta meddelande påverkar naturligtvis inte kommisisonens skyldigheter enligt fördraget att handlägga klagomål om eventuella brott mot andra fördragsbestämmelser än de som gäller statligt stöd.

7. Kommissionen har därför noggrant övervägt de argument som de nationella myndigheterna och de yrkesverksamma inom filmbranschen har lagt fram. Kommissionen håller med om att branschen för filmproduktion har svårigheter. Man är därför beredd att överväga högre stödbelopp, senast i samband med nästa översyn av meddelandet, under förutsättning att stödsystemen uppfyller kraven på allmän lagenlighet enligt fördraget och, framför allt, att hindren för fri rörlighet för arbetstagare, varor och tjänster inom EU minskas inom branschen i fråga.

8. Innan meddelandet ses över följande gång har kommissionen för avsikt att, förutom att närmare analysera de argument som framförts av branschen, utföra en omfattande studie av effekterna av de befintliga systemen för statligt stöd. I studien skall det särskilt utredas vilka ekonomiska och kulturella följder medlemsstaternas territorialiseringskrav har, särskilt med beaktande av hur de påverkar samproduktioner.

9. Mot bakgrund av detta har kommissionen beslutat att de särskilda kriterierna för stöd till produktion av biofilm och TV-program skall fortsätta att gälla till den 30 juni 2007, i enlighet med vad som sades i meddelandet.

## 3. SKYDD AV FILMARVET

1. I meddelandet om film granskades möjligheten till lagstadgad deponering av audiovisuella verk på nationell eller regional nivå som ett sätt att bevara och värna om det europeiska audiovisuella arvet, och man inledde en bedömning av läget vad gäller deponering av biofilm i medlemsstaterna, anslutningsländerna och Efta-länderna. Alla medlemsstater har redan infört system för att samla in och bevara biofilmer som ingår i deras audiovisuella arv. Fyra femtedelar av dessa system grundas på lagstadgade eller avtalsenliga skyldigheter att deponera alla filmer, eller åtminstone de filmer som fått offentligt bidrag.

2. Biofilm är en konstform som förvaras på ett skört medium, och det krävs därför aktiva åtgärder av offentliga myndigheter för att säkerställa att den bevaras. Biofilmer är ett väsentligt inslag i vårt kulturarv och förtjänar därför ett fullgott skydd. Förutom sitt kulturella värde är biofilmer även en källa till historisk information om det europeiska samhället. De är omfattande vittnesmål om rikedomen av Europas kulturella identiteter och mångfalden bland dess folk. Filmerna med sina bilder erbjuder värdefulla möjligheter att lära om det förflutna och göra betraktelser om vår civilisation. För att säkerställa att det europeiska filmarvet vidarebefordras till framtida generationer, måste det systematiskt samlas in, katalogiseras, bevaras och restaureras. Det europeiska filmarvet bör dessutom göras tillgängligt för utbildning, akademisk verksamhet, forskning och kultursyften, utan att detta inkräktar på upphovsrätt och närliggande rättigheter.

3. Såväl inom EU som internationellt har det vidtagits ett antal åtgärder som syftar till att främja filmarvet. Av de åtgärder som vidtagits inom EU bör följande nämnas:

- I rådets resolution av den 26 juni 2000[2] om bevarande och framhävande av det europeiska filmhistoriska kulturarvet uppmanas medlemsstaterna att samarbeta för att restaurera och bevara filmarvet, inbegripet genom digitalteknik, att utbyta goda lösningar på området, att främja successiv sammankoppling i nätverk av de europeiska arkivens databaser och att överväga möjligheten att använda dessa samlingar i undervisningssyfte.

- I sitt betänkande om kommissionens meddelande om biofilm av den 7 juni 2002[3] betonade även Europaparlamentet vikten av att värna om filmarvet.

- I rådets resolution av den 24 november 2003 om deponering av biofilmer i Europeiska unionen[4] uppmanades medlemsstaterna att införa ett effektivt system för deponering och bevarande av de biofilmer som ingår i deras audiovisuella arv i sina nationella arkiv, filminstitut eller liknande institutioner, om sådana system inte redan finns.

4. På det internationella planet finns Europeiska konventionen om skydd av det audiovisuella arvet[5], som man kunnat underteckna sedan den 8 november 2001. I den föreskrivs att varje part ska införa skyldigheten att deponera material med rörliga bilder som ingår i det audiovisuella arvet och som producerats eller samproducerats på den berörda partens territorium.

5. Att ägandet av biofilmer överförs till arkiverande organ innebär inte att upphovsrätt och liknande närliggande rättigheter överförs till dem. I Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/29/EG av den 22 maj 2001 om harmonisering av vissa aspekter av upphovsrätt och närstående rättigheter i informationssamhället[6] föreskrivs icke desto mindre att medlemsstaterna får besluta om vissa undantag och inskränkningar för specifik reproduktion som görs av offentliga bibliotek eller arkiv, och som inte görs i direkt eller indirekt ekonomiskt eller kommersiellt syfte.

6. Slutligen har Europas filmindustri stora möjligheter att skapa sysselsättning och bidra till ekonomisk tillväxt. Detta gäller inte bara filmproduktion och filmvisning, utan även insamling, katalogisering, bevarande och restaurering av biofilmer. De förhållanden som

---

2 EGT C 193, 11.7.2000.
3 PE 312.517, ännu icke offentliggjort i EUT.
4 Pressmeddelande 1457/03 från rådet, EUT C 295/5, 5.12.2003.
5 http://conventions.coe.int, Europarådet, ETS nr 183
6 EGT L 167, 22.6.2001.

främjar konkurrenskraften inom branscher med anknytning till filmarvet måste förbättras, särskilt vad gäller bättre användning av den tekniska utvecklingen, exempelvis digitalteknik.

7. Mot bakgrund av detta föreslår kommissionen att Europaparlamentet och rådet antar en rekommendation om filmarvet och konkurrenskraften i därtill kopplade branscher. Medlemsstaterna, anslutningsländerna och de yrkesverksamma inom branschen har fått yttra sig om utkastet till förslag inom ramen för grupperna för filmexperter som sammanträdde den 9 och den 19 januari 2004 i Bryssel.

# MOTIVERING

## 4. INLEDNING

I kommissionens meddelande om vissa rättsliga aspekter på biofilm och annan audiovisuell produktion[1] granskades möjligheten till lagstadgad deponering av audiovisuella verk som ett sätt att bevara och värna om det europeiska audiovisuella arvet. Kommissionen noterade att även om det fanns ett brett stöd för målet att bevara och värna om det europeiska audiovisuella arvet, fanns det olika synpunkter om den rättsliga ställningen när det gäller deponering av audiovisuella verk

I enlighet med vad som anges i meddelandet har kommissionen genomfört en bedömning av den aktuella situationen i medlemsstaterna. Ett frågeformulär skickades ut till medlemsstaterna, anslutningsländerna och Efta-länderna den 26 mars 2002.

Av analysen av svaren framgår att tio medlemsstater har infört en lagstadgad skyldighet för producenter att deponera sina biofilmer i nationella bibliotek eller filminstitut. I tre andra medlemsstater gäller deponeringsskyldigheter, som antingen fastställs i lag eller i avtalsförhållanden, endast för filmer som får offentligt bidrag. I två medlemsstater är deponeringen frivillig. Sammanfattningsvis har fyra femtedelar av medlemsstaterna ett system för obligatorisk deponering för alla eller för offentligt finansierade verk.

Kommissionen inrättade två grupper av filmexperter för att följa upp meddelandet om film: den ena gruppen bestående av företrädare för medlemsstaterna och den andra av yrkesverksamma. Gruppen som företrädde medlemsstaterna diskuterade skydd av filmarvet vid sina möten den 20 september 2002 och den 9 januari 2004. Gruppen med yrkesverksamma diskuterade frågan den 5 november 2002 och den 19 januari 2004.

Samråden bekräftar att man är allmänt överens om att biofilmer utgör en viktig del av Europas kulturarv. Enligt svaren på frågeformuläret kan inte privata initiativ eller frivilliga system garantera att alla biofilmer systematiskt deponeras och bevaras. Detta mål kan endast uppnås via systematiska deponeringsförfaranden. Dessutom överväger åsikten att de nationella systemen bör vara sammankopplade och att det ska finnas ett utbyte av bästa rutiner.

## 5. BAKGRUND

Både rådet och Europaparlamentet har betonat vikten av att samla in och bevara det europeiska filmarvet.

Rådet har antagit två resolutioner i frågan. Den första antogs den 26 juni 2000[2], och i den uppmanades medlemsstaterna att samarbeta för att restaurera och konservera filmarvet, inbegripet genom digitalteknik, att utbyta goda lösningar på området, att främja successiv sammankoppling i nätverk av de europeiska arkivens databaser och

---

1 KOM(2001) 534 slutlig, 26.9.2001, EGT C 43, 16.2.2002.

2 EGT C 193, 11.7.2000.

att överväga möjligheten att använda dessa samlingar i undervisningssyfte. I den senaste resolutionen, som antogs den 24 november 2003[3], bekräftas att europeiska filmverk är viktiga uttryck för de europeiska kulturernas rikedom och mångfald, och att de utgör ett kulturarv som man måste bevara och värna om för framtida generationer. Man betonar också att de europeiska filmverk som ingår i medlemsstaternas audiovisuella arv systematiskt måste deponeras i nationella, regionala eller andra arkiv för att de skall bevaras.

I sitt betänkande om kommissionens meddelande om biofilm av den 7 juni 2002[4] betonade Europaparlamentet behovet av en obligatorisk lagstadgad deponering av audiovisuella verk i medlemsstaterna, i linje med europeiska konventionen om skydd av det audiovisuella arvet. Europaparlamentet anser att lagstadgad deponering som en övergångsåtgärd skall vara obligatorisk för mottagare av statligt stöd.

Dessutom öppnade Europarådet den 8 november 2001 konventionen om skydd av det audiovisuella arvet[5] för undertecknande. I konventionen krävs att signatärerna inför ett system av obligatorisk lagstadgad deponering av allt material med rörliga bilder, och frivillig deponering av tillhörande material. Konventionen har ännu inte trätt i kraft.

## 6. REKOMMENDATIONENS RÄCKVIDD

Rekommendationen är inriktad på biofilm. När det gäller övriga audiovisuella verk, t.ex. TV-program, föreskrivs i rekommendationen endast frivillig deponering.

Rekommendationen omfattar alla aspekter av filmarvet: insamling, katalogisering, upprättande av databaser, bevarande, restaurering samt användning för utbildning, akademisk verksamhet, forskning och kultursyften, samt samordning mellan de ansvariga institutionerna på europeisk nivå.

## 7. VARFÖR EN REKOMMENDATION FRÅN EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET SNARARE ÄN FRÅN KOMMISSIONEN?

Med tanke på att harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning är utesluten när det gäller industri- och kulturpolitik, måste gemenskapen använda sig av icke-bindande instrument, exempelvis rekommendationer, för att fullgöra sina uppgifter och skyldigheter enligt fördraget.

Enligt EG-fördraget har kommissionen omfattande befogenheter att anta rekommendationer: I artikel 249 föreskrivs det att ”för att fullgöra sina uppgifter och enligt bestämmelserna i detta fördrag … skall kommissionen avge rekommendationer”. I artikel 211 står det att ”för att säkerställa den gemensamma marknadens funktion och utveckling skall kommissionen … lämna rekommendationer eller yttranden i ämnen som behandlas i detta fördrag, om fördraget uttryckligen anger detta eller kommissionen anser det nödvändigt”.

---

3 Pressmeddelande 1457/03 från rådet, EUT C 295/5, 5.12.2003.

4 PE 312.517, ännu icke offentliggjort i EUT. Föredragande var Luckas Vander Taelen.

5 http://conventions.coe.int,

Kommissionen anser dock att i denna fråga är en rekommendation från Europaparlamentet och rådet att föredra framför en rekommendation från kommissionen. Anledningarna till detta är två. För det första efterlyses det i rekommendationen i fråga effektivt samarbete mellan medlemsstaterna när det gäller skydd av filmarvet. Detta kan uppnås på ett bättre sätt om rekommendationen diskuteras och antas av rådet. För det andra har Europaparlamentet i två betänkanden gett sitt fulla stöd till behovet att bevara filmarvet[6]. Därför verkar det lämpligt att helt engagera Europaparlamentet i diskussionen om och antagandet av rekommendationen. Europaparlamentets engagemang kommer att leda till en mer offentlig debatt och större genomslagskraft för rekommendationen. Sammanfattningsvis kan kommissionens mål bättre uppnås genom att man antar en rekommendation från Europaparlamentet och rådet än en rekommendation från kommissionen.

## 8. RÄTTSLIG GRUND TILL REKOMMENDATIONEN

Europas filmindustri har stora möjligheter att skapa sysselsättning och bidra till ekonomisk tillväxt. Detta gäller inte bara filmproduktion och filmvisning, utan även insamling, katalogisering, bevarande och restaurering av biofilmer. De förhållanden som främjar konkurrenskraften inom branscher med anknytning till filmarvet måste förbättras, särskilt vad gäller bättre användning av den tekniska utvecklingen, exempelvis digitalteknik. Därför föreslås som rättslig grund till rekommendationen artikel 157 i EG-fördraget, där det fordras av gemenskapen och medlemsstaterna att de säkerställer att det finns nödvändiga förutsättningar för gemenskapsindustrins konkurrensförmåga, med insatser som bland annat inriktas på att främja ett bättre utnyttjande av de ekonomiska möjligheter som skapas genom politik inom sektorerna för innovation, forskning och teknisk utveckling.

Artikel 157 utgjorde den rättsliga grunden till rättsakter som antogs inom audiovisuell politik, exempelvis rådets beslut av den 20 december 2000 om genomförande av ett program för att stimulera utveckling, distribution och marknadsföring av europeiska audiovisuella verk (Media Plus – Utveckling, distribution och marknadsföring 2001–2005)[7] och rådets rekommendation av den 24 september 1998 om utvecklingen av konkurrenskraften hos den europeiska industrin för audiovisuella tjänster och informationstjänster genom främjande av nationella system för att uppnå en jämförbar och effektiv skyddsnivå för minderåriga och för den mänskliga värdigheten[8].

---

6 PE 303.777, EGT C 140, 2.6.2002, och PE 312.517, ännu inte offentliggjort i EUT.

7 EGT L 13, 17.1.2001, s. 35.

8 EGT L 270, 7.10.1998, s. 48.

2004/0066 (COD)

Förslag till

# EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS REKOMMENDATION

## om filmarvet och konkurrenskraften i därtill kopplade branscher

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD UTFÄRDAR DENNA REKOMMENDATION

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 157 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag[15],

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande[16],

med beaktande av Regionkommitténs yttrande[17],

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget, och

av följande skäl:

(1) Gemenskapen och medlemsstaterna skall i enlighet med artikel 157 i EG-fördraget säkerställa att det finns nödvändiga förutsättningar för gemenskapsindustrins konkurrensförmåga.

(2) Enligt artikel 151.4 i EG-fördraget skall gemenskapen beakta de kulturella aspekterna då den handlar enligt andra bestämmelser i fördraget, särskilt för att respektera och främja sin kulturella mångfald.

(3) Europas filmindustri har stora möjligheter att skapa sysselsättning och bidra till ekonomisk tillväxt. Detta gäller inte bara filmproduktion och filmvisning, utan även insamling, katalogisering, bevarande och restaurering av biofilmer. De förhållanden som främjar konkurrenskraften inom branscher med anknytning till filmarvet måste förbättras, särskilt vad gäller bättre användning av den tekniska utvecklingen, exempelvis digitalteknik.

(4) I rådets resolution av den 26 juni 2000[18] om bevarande och framhävande av det europeiska filmhistoriska kulturarvet uppmanas medlemsstaterna att samarbeta för att restaurera och bevara filmarvet, inbegripet genom digitalteknik, att utbyta goda lösningar på området, att främja successiv sammankoppling i nätverk av de europeiska

15 EUT C […], […], s. […].

16 EUT C […], […], s. […].

17 EUT C […], […], s. […].

18 EGT C 193, 11.7.2000.

arkivens databaser och att överväga möjligheten att använda dessa samlingar i undervisningssyfte.

(5) I kommissionens meddelande om vissa rättsliga aspekter på biofilm och annan audiovisuell produktion[19] granskades möjligheten till lagstadgad deponering av audiovisuella verk på nationell eller regional nivå som ett sätt att bevara och värna om det europeiska audiovisuella arvet, och man inledde en bedömning av läget vad gäller deponering av biofilm i medlemsstaterna, anslutningsländerna och Efta-länderna.

(6) Vid sitt möte den 5 november 2001[20] mottog rådet (kulturella och audiovisuella frågor) positivt innehållet i kommissionens meddelande och kommissionens tillvägagångssätt.

(7) I sitt betänkande om kommissionens meddelande om biofilm av den 7 juni 2002[21] betonade även Europaparlamentet vikten av att värna om filmarvet.

(8) I rådets resolution av den 24 november 2003 om deponering av biofilmer i Europeiska unionen[22] uppmanades medlemsstaterna att införa ett effektivt system för deponering och bevarande av de biofilmer som ingår i deras audiovisuella arv i sina nationella arkiv, filminstitut eller liknande institutioner, om sådana system inte redan finns.

(9) I Europeiska konventionen om skydd av det audiovisuella arvet[23] föreskrivs att varje part ska införa skyldigheten att deponera material med rörliga bilder som ingår i det audiovisuella arvet och som producerats eller samproducerats på den berörda partens territorium.

(10) Alla medlemsstater har redan infört system för att samla in och bevara biofilmer som ingår i deras audiovisuella arv. Fyra femtedelar av dessa system grundas på lagstadgade eller avtalsenliga skyldigheter att deponera alla filmer, eller åtminstone de filmer som fått offentligt bidrag.

(11) Med ”material med rörliga bilder” avses alla rörliga bilder som spelats in på något sätt och medium, med eller utan ljud, och som kan förmedla ett intryck av rörelse.

(12) Med ”biofilm” avses material med rörliga bilder oavsett längd, särskilt spelfilm, tecknad film och dokumentärer, som är avsedda att visas på biografer.

(13) Biofilm är en konstform som förvaras på ett skört medium, och det krävs därför aktiva åtgärder av offentliga myndigheter för att säkerställa att den bevaras. Biofilmer är ett väsentligt inslag i vårt kulturarv och förtjänar därför ett fullgott skydd.

(14) Förutom sitt kulturella värde är biofilmer även en källa till historisk information om det europeiska samhället. De är omfattande vittnesmål om rikedomen av Europas kulturella identiteter och mångfalden bland dess folk. Filmerna med sina bilder

---

19 KOM(2001) 534 slutlig, 26.9.2001, EGT C 43, 16.2.2002, s.6.

20 Rådets 2381:a möte – kulturella och audiovisuella frågor (PRES/01/377, 5.11.2001).

21 PE 312.517, ännu icke offentliggjort i EUT.

22 Pressmeddelande 1457/03 från rådet, EUT C 295, 5.12.2003, s. 5.

23 http://conventions.coe.int/Europarådet, ETS nr 183, öppen för undertecknande den 8 november 2001.

erbjuder värdefulla möjligheter att lära om det förflutna och göra betraktelser om vår civilisation.

(15) För att säkerställa att det europeiska filmarvet vidarebefordras till framtida generationer, måste det systematiskt samlas in, katalogiseras, bevaras och restaureras, men med alltmedan man respekterar upphovsrätt och närliggande rättigheter.

(16) Det europeiska filmarvet bör vara tillgängligt för utbildning, akademisk verksamhet, forskning och kultursyften, utan att detta inkräktar på upphovsrätt och närliggande rättigheter.

(17) Att ägandet av biofilmer överförs till arkiverande organ innebär inte att upphovsrätt och liknande närliggande rättigheter överförs till dem.

(18) I artikel 5.2 c i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/29/EG av den 22 maj 2001 om harmonisering av vissa aspekter av upphovsrätt och närstående rättigheter i informationssamhället[24] föreskrivs att medlemsstaterna får besluta om vissa undantag och inskränkningar för specifik reproduktion som görs av offentliga bibliotek eller arkiv, och som inte görs i direkt eller indirekt ekonomiskt eller kommersiellt syfte.

HÄRIGENOM UPPMÄRKSAMMAS ATT KOMMISSIONEN AVSER

1. att överväga att göra det obligatoriskt för mottagare av bidrag från EU att deponera ett exemplar av europeiska filmer som fått EU-bidrag i åtminstone ett nationellt arkiv,

2. att stödja samarbete mellan de utsedda organen,

3. att överväga att bekosta forskningsprojekt för långsiktigt bevarande och restaurering av filmer,

4. att främja europeisk standardisering för filmkatalogisering, i syfte att förbättra databasernas driftskompatibilitet,

5. att underlätta förhandlingarna om ett europeiskt standardavtal mellan utsedda organ och innehavare av upphovsrätt, i vilket det fastställs på vilka villkor utsedda organ kan göra deponerade biofilmer tillgängliga för allmänheten,

6. att övervaka och bedöma i vilken utsträckning åtgärderna i denna rekommendation fungerar effektivt, samt överväga behovet av ytterligare insatser.

HÄRIGENOM REKOMMENDERAS ATT MEDLEMSSTATERNA

1. Antar lämpliga lagstiftande och administrativa åtgärder för att se till att biofilmer som ingår i deras nationella audiovisuella arv systematiskt samlas, katalogiseras, bevaras, restaureras och görs tillgängliga för utbildning, akademisk verksamhet, forskning och kultursyften, alltmedan upphovsrätt och närliggande rättigheter respekteras, om sådana åtgärder inte redan finns.

---

[24] EGT L 167, 22.6.2001.

2. Utser lämpliga organ, som kan vara nationella eller regionala arkiv, filminstitut eller liknande institutioner, för att utföra de uppgifter som beskrivs i punkt 1 självständigt och yrkesmässigt, och ställer finansiella och tekniska resurser till deras förfogande.

3. Uppmuntrar de utsedda organen att i avtal med rättsinnehavarna ange de villkor på vilka deponerade biofilmer blir tillgängliga för allmänheten.

*Insamling*

4. Företar en systematisk insamling av biofilmer som ingår i deras nationella audiovisuella arv via en lagstadgad eller avtalsenlig skyldighet. När medlemsstaterna fastställer villkoren för deponering måste de säkerställa att

a) de täcker åtminstone de produktioner eller samproduktioner som fått offentligt bidrag på nationell eller regional nivå,

b) de deponerade kopiorna är av god kvalitet, vilket underlättar bevarande och möjligheten att reproducera, och att de i förekommande fall åtföljs av metadata i standardiserad form,

c) deponeringen sker samtidigt som filmen blir tillgänglig för allmänheten, eller högst två år senare.

*Katalogisering och inrättande av databaser*

5. Antar lämpliga åtgärder för att främja katalogisering och registrering av deponerade biofilmer, med användning av europeiska och internationella standarder, samt upprättande av databaser med information om filmerna.

6. Främjar driftskompatibiliteten mellan databaserna och deras tillgänglighet för allmänheten, exempelvis via Internet.

7. Uppmanar arkiverande organ att tillföra sina lager högre värde genom att organisera dem i samlingar på EU-nivå, till exempel enligt tema, upphovsman, tidsperiod osv.

*Bevarande*

8. Inför lagstiftning eller andra metoder i enlighet med nationell praxis för att se till att de deponerade biofilmerna bevaras. Åtgärder för bevarande bör i synnerhet omfatta

a) reproduktion av filmer på nya medier,

b) bevarande av utrustning för visning av biofilmer på olika medier.

*Restaurering*

9. Inom ramen för lagstiftningen tillåter reproduktion av biofilmer som deponerats enligt lag i restaureringssyfte.

10. Uppmuntrar planer för restaurering av gamla filmer eller filmer med högt kulturellt eller historiskt värde.

*Att göra deponerade biofilmer tillgängliga för utbildning, akademisk verksamhet, forskning och kultursyften*

11. Antar all nödvändig lagstiftning och administrativa åtgärder för att utsedda organ skall kunna göra de deponerade biofilmerna tillgängliga för utbildning, akademisk verksamhet, forskning och kultursyften, alltmedan man respekterar upphovsrätt och närliggande rättigheter.

*Fortbildning*

12. Främjar fortbildning inom alla områden med anknytning till filmarvet.

*Frivillig deponering*

**13.** Överväger att införa ett system för frivillig deponering av

a) tillhörande material och reklammaterial som gäller biofilmer vilka ingår i det nationella audiovisuella arvet,

b) biofilmer som ingår i andra länders nationella audiovisuella arv,

c) annat material med rörliga bilder än biofilmer,

d) gamla biofilmer.

*Samarbete mellan utsedda organ*

14. Uppmuntrar och stöder utsedda organ att utbyta information och samordna verksamheten på nationell och europeisk nivå i syfte att

a) se till att insamlingsmetoderna är enhetliga och databaserna driftskompatibla,

b) framställa DVD-utgåvor av arkivmaterial med textning på så många som möjligt av Europeiska unionens språk, alltmedan upphovsrätt och närliggande rättigheter respekteras,

c) sammanställa en europeisk audiovisuell filmografi,

d) utarbeta en gemensam standard för elektroniskt informationsutbyte,

e) genomföra gemensamma forsknings- och utbildningsprojekt.

*Uppföljning av rekommendationen*

15. Informerar kommissionen vartannat år om de åtgärder som vidtagits till följd av denna rekommendation.

Utfärdad i Bryssel den

| | |
|---|---|
| *På Europaparlamentets vägnar* | *På rådets vägnar* |
| *Ordförande* | *Ordförande* |